

чакатъ когато първата жица се освободи, което или скъпо струваше, или бавно ставаше предаването. Сега, следъ усъвършенствуването, което въведе Едисонъ въ телеграфа, по една и съща жица едновременно може да се предаватъ две различни телеграми въ противоположни посоки. При това, телеграмата сега се появява направо напечатана съ печатни букви, и броятъ на предаванитѣ думи стигна до 3,000 на минута.

Веднажъ, за едно изобретение въ телеграфа, директорътъ на една голѣма фирма запитва Едисона, колко иска за него. Едисонъ си помислилъ: „Хубаво би било да получа 5,000 долара, но и отъ 3,000 не бихъ се отказалъ“. Но като не се решилъ да заяви искането си, нерешително отговорилъ: „Азъ се затруднявамъ да кажа... вие сами посочете цената“. Директорътъ намръщилъ вежди и казалъ: „Ще ви задоволятъ ли 40,000 долари“?

Сега вече Едисонъ можалъ свободно да се отдаде на своитѣ любими занятия.

Въ 1878 г. въ редакцията на единъ известенъ Ню-Йорски вестникъ се явява единъ младъ човѣкъ. Не говорейки нито дума, той сложилъ на масата една малка машинка и завъртѣлъ нѣколко пжти нейната дръжка. Следъ малко машинката ясно изговорила отъ масата: „Здравѣйте! Какъ сте? — Познавате ли се въ фонографа? Това съмъ азъ!“ — Заше метениятъ редакторъ падналъ на облегалото на стола, гледайки изплашенъ въ проницателнитѣ очи на Едисона, по устнитѣ на които се долавяло приятна усмивка. **Фонографътъ**, това е същото, както е сегашния грамофонъ.

Самъ Едисонъ признава, че никога презъ живото си не е билъ така потресенъ, както въ